

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

EDITORIAL

Paștile, omorâre a morții și început al vieții veșnice

Postul cel Mare și Sărbătoarea Paștilor ne introduc în tabloul unei teribile confruntări, încheiată cu o mare biruință. Cântările și citirile biblice ale Săptămânii Patimilor, mai ales, înfățișează cu mult dramatism asaltul puterilor răului, ale descompunerii și morții asupra Unsului lui Dumnezeu, Cel Sfânt și Drept (Faptele Apostolilor 3, 14). În urma acestei încleștări între lumea păcatului și Iisus Hristos, Cel Care a pățimit și a murit pe Cruce, a biruit iubirea atotcuprinzătoare și desăvârșită a Celui Răstignit. Dar, cea mai mare putere pe care a biruit-o Hristos, în dimineața Învierii a fost puterea morții. Căci Iisus Hristos, supus fiind agresiunii lumii păcatului îndreptată spre El, prin răbdarea Sa iubitoare le-a învins pe toate, inclusiv puterea morții. El devine astfel Biruitorul morții.

În perioada Sfântului și Marelui Post al Paștilor se amintește, mai mult ca oricând, de suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu întrupat, pentru mântuirea noastră. Însăși postirea noastră se face în sensul unei alipiri, a integrării noastre în suferința purificatoare și sfințitoare a Domnului Hristos. Prin post și rugăciune, metanii, milostenie, exercițiul smereniei, spovedanie, meditație etc., sub oblăduirea Bisericii, ne apropiem tot mai mult de Taina Fiului lui Dumnezeu. Astfel că, prin cântările și lecturile slujbelor din răstimpul postului, prin care am trecut, se amintește de moartea răscumpărătoare a Domnului, invitându-ne să ne pregătim pentru ziua judecății, după ce vom fi adormit: „Te răstignești și pe mine mă mântuiești; mori și pe mine mă înviezi; o ce milostivire! ... ci mai înainte de sosirea sfârșitului, sârguiește-te suflete, strigând, Dumnezeule, întoarce-mă și mă mântuiește”. (*Triod*)

Observăm aici o nuanță de limbaj, care trece dincolo de simpla formă a cuvintelor, spre o diferență de semnificație, o adâncire și o explicare. Apare aici o distincție ce este explicată într-un mod fericit de către

Sfinții Părinți. Sfântul Ioan Gură de Aur, pornind de la cuvintele Sfântului Apostol Pavel din I Tesaloniceni 4, 13, 14, face distincția dintre cei doi termeni „moarte” și „adormire”. Adică Hristos moare, iar oamenii (de după El) vor adormi: „nu degeaba, nici la întâmplare întrebuințează (Sfântul Pavel) anume cuvintele acestea, ci având în vedere un lucru minunat: în privința lui Hristos vorbește de moarte – ca să arate că El a pățimit într-adevăr, iar în privința noastră vorbește de adormire – spre a ne alina durerea. Că acolo unde învierea a avut loc, spune cu îndrăzneală „moarte”, iar acolo unde învierea e doar nădăjduită vorbește de „adormire”, prin această numire îmbărbătându-ne și dându-ne bune nădejdi: fiindcă cel ce doarme se va scula negreșit, și moartea (creștinului *n.n.*) nu e altceva decât un somn lung.”

La fel, Sfântul Atanasie cel Mare ne spune: „Acum nu mai murim ca niște osândiți, ci așteptăm ca niște ridicați din moarte învierea de obște a tuturor, pe care o va arăta la timpul convenit Dumnezeu, Cel care a lucrat-o și ne-a dat-o în dar”. Astfel că moartea va mai exista până la învierea de obște, dar ea nu mai domnește peste cei uniți cu Hristos prin Sfintele Taine și prin împlinirea dumnezeieștilor Sale porunci, ci, deși trupurile încă mor, totuși moartea nu mai e nimicire, ci somn și odihnă! Prin aceste minunate cuvinte observăm că adevăratul creștin este încă de aici și încă de acum izbăvit de moarte. Pentru el, moartea nu mai este un lucru fără rost, care ne aruncă în neființă, ci un fapt solemn și minunat, început al unei noi vieți, plene și cu mult mai bune. Dar, convingerea aceasta o avem numai prin Hristos, Cel Care înlocuiește frica de moarte cu nădejdea învierii în veșnica Împărăție a lui Dumnezeu. De aceea, cu prilejul sărbătorii Învierii Domnului, trebuie să lăsăm ca prezența puterilor vieții veșnice, inaugurată de Înviere, să lucreze în noi în chip biruitor, spre o înnoire continuă a duhului nostru prin intrarea și menținerea noastră în ordinea vieții pascale. Numai în felul acesta, ne vom bucura de primirea darurilor mântuitoare ale lui Iisus Hristos – Biruitorul morții.

Hristos a înviat!

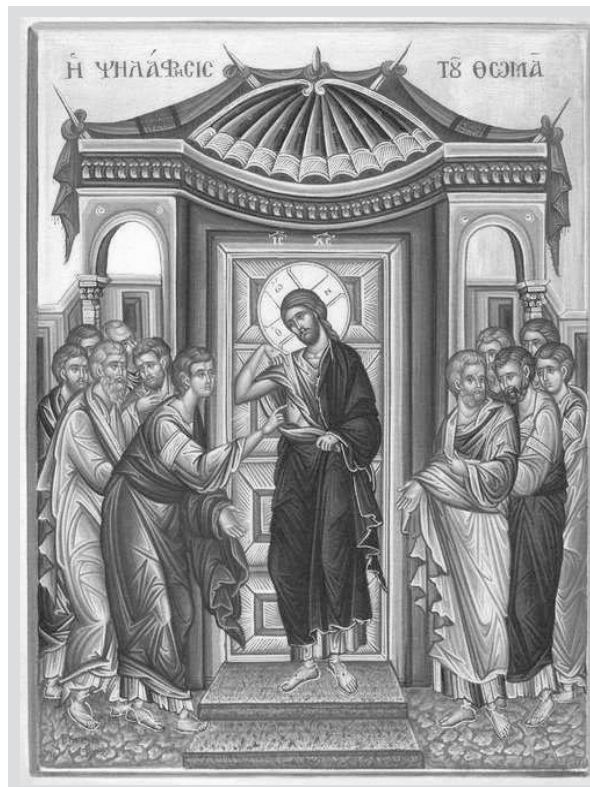
Din sumar

- ◆ Învierea Domnului sărbătorită în Arhiepiscopia Aradului
pagina 4
- ◆ Învierea Domnului sărbătorită la Catedrala Veche din Arad
pagina 6

PREDICA

Domnul meu și Dumnezeuul meu!

Duminica a II-a după Paști (A Sfântului Apostol Toma)

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminica), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă! Și zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii, văzând pe Domnul. Și Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și zicând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt; Căroră veți ierta păcatele, le vor fi iertate și căroră le veți ține, vor fi ținute. Iar Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci au zis lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea, în mâinile Lui, semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma, împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat în mijloc și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune în coasta Mea și nu fi necredincios ci credincios. A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! Iisus I-a zis: Pentru că M-ai văzut ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui”. (Ioan 20,19-31)

Hristos a înviat!

Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos îi găsește pe ucenici, pe toți, nu doar pe Toma, într-o profundă stare de frică, care le înțepenește mintea, alipind-o de cumplita priveliște în care Învățătorul lor, care înviase morți și vindecase mulțime de bolnavi, a fost „învis” de vicleșugul și răutatea celor care-L invidiau. Mintea lor era înțepenită de „slăbiciunea” acestui Învățător de nerecunoscut, în care nu se mai regăsea atitudinea de Stăpân al vieții și al morții, manifestată la învierea lui Lazăr, care, din contră, a fost surprins și răpus în câteva clipe de răutatea oamenilor, fiind batjocorit și supus la cea mai sadică și sigură pedeapsă din acea vreme: răstignirea pe cruce, ca să fie siguri că e „mort de tot”, că s-a încheiat cu El. Această priveliște îngrozitoare din ultimele ceasuri ale vieții Învățătorului lor le-a coborât sufletele în mormântul fricii și al necredinței. Nu au mai fost în stare să se încreadă în cuvintele pe care Hristos le-a rostit către ei, pentru a le fi sprijin în clipele grele prin care vor trece: „...iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi predat arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da în mâna păgânilor. Și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia” (Marcu 10, 33, 34). Au crezut fricii născute din slăbiciunea firii și nu lui Dumnezeu, cu toate că ceea ce le-a spus Hristos a avut acoperire în tot ceea ce a vorbit și făcut în prezența lor.

În această atmosferă tensionată, în care, probabil, ucenicii își regândeau proiectul de viață, cu luarea în calcul a ceea ce îndeobște se numește „imagine șifonată”, generată de neașteptata „dispariție” a Învățătorului lor, își fac apariția femeile mironosițe, care, rând pe rând, împreună cu ele fiind și Maica Domnului, aduc vestea mormântului gol, lucru de care se încredințează Petru și Ioan, și a învierii lui Hristos. Ucenicii cataloghează spusele femeilor ca fiind aiureli, și nu le dau nicio crezare (Luca 24, 11). Mântuitorul se micșorează pe Sine, arătându-Se femeilor mironosițe, celor doi ucenici, Luca și Cleopa, care mergeau în Emaus, apoi celor zece, când erau în casă; a mâncat în fața lor; le-a arătat mâinile și coasta Sa. Toate acestea le-a făcut Hristos ca să ridice mintea ucenicilor din slăbiciunea firii la vederea firii umane transfigurate, îndumnezeite prin Înviere în Hristos Dumnezeu Întrupat. Ceea ce li se arăta înaintea ochilor era total de necrezut. Saltul era mare. Firea omenească prin sine nu putea concepe așa ceva; mintea omenească este total depășită. Cum și trup și Dumnezeu! Fără har mintea omenească nu poate primi realitatea trupului îndumnezeit. Harul nu era dat. De aceea ucenicii sunt încercați fie de frică, fie de refuz, fie de uimire. Și Hristos Domnul înțelege și Se micșorează pentru a fi înțeles de mintea mărunță, atunci, a ucenicilor. Capătul și vârful acestui exercițiu de demonstrare înaintea ucenicilor a adevărului învie-

rii din morți, o constituie provocarea lui Toma, „fericita lui îndrăzneală”. Domnul Se pleacă la pretențiile lui Toma. Toma pipăie trupul lui Hristos Cel mort și înviat și simte Firea Dumnezeirii, sălășluind și iradiind în și din trupul mort și înviat al lui Hristos Domnul. Copleșit de revărsarea Dumnezeirii prin Trupul plin de răni al lui Hristos Domnul, exclamă: „Domnul meu și Dumnezeul meu!” Afirmația lui Toma este strigătul de bucurie al fiecărui convertit, care prins în tumultul istoriei, simte la un moment dat cum Dumnezeu i se oferă discret, dar consistent, copleșind și depășind prin dăruire hotarele minții, sau coborându-Se din nou și din nou, de dragul făpturii, în zona palpabilului. Afirmația lui Toma este și strigătul nostru de bucurie, al fiecăruia în parte, când ne simțim convertiți la unicul lucru nou de sub soare: Întruparea și Învierea Mântu-

itorului nostru Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat. Fie că ne convertește o experiență a întâlnirii cu Dumnezeu în taina inimii noastre, pe care doar mințile mai subțiate prin despățimire o pot detecta; fie că ne convertește o experiență mai palpabilă, prin care simțurile noastre intră în atingere cu cele dumnezeiești. În sensul acesta, și anul acesta Dumnezeu S-a milostivit de noi și ne-a trimis lumina la Sfântul Mormânt de la Ierusalim. Dar o minte ascuțită și dedată cătuși de puțin cu cele duhovnicești, știe că materia în sine ascunde nemărginitul, că și trupul lumii acesteia este o șansă pe care Dumnezeu ne-o oferă să ne convertim permanent mintea prin întâlnirea cu nemărginitul în hotarele mărginitului. Amin!

Pr. Ionel SCÂNTEIE

Rugăciune către Dumnezeu pentru vindecare

Dumnezeule Atotputernice, Cea ce cu mila Ta pe toate le zidești spre mântuirea neamului omenesc, cercetează-l pe robul Tău (N), care cheamă numele lui Hristos, vindecă-l de toată boala trupească și slobozește-l de păcat și de ispitițiile păcătoase, de orice necazuri, și îndepărtează de la robul Tău toată asuprirea vrajmășească.

Ridică-l pe el din patul păcatului și îl așează în Sfânta Ta Biserică -sănătos cu trupul și cu su-

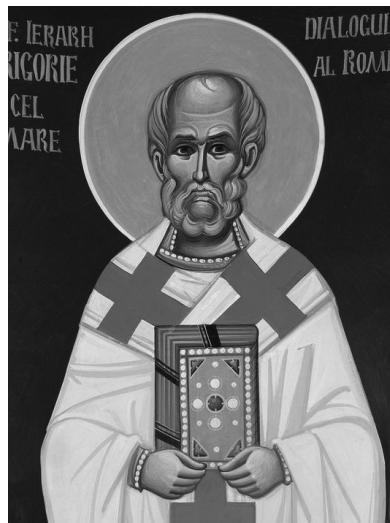
fletul – ca să slăvească împreună cu toți oamenii, prin fapte bune, numele lui Hristos. Că Ție slavă înălțăm și celui fără de început al Tău Fiu și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

(*Carte de rugăciuni pentru bolnavi*, Editura Sofia, București, 2017)

Nestricăcios, dar cu puțință de a fi atins

„Și fiind seară, în ziua aceea, întâia a săptămânii (duminică), și ușile fiind încuiate, unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijloc și le-a zis: Pace vouă!” (Ioan 20, 19)

Trupul Domnului, care și-a făcut intrarea la ucenici prin ușile încuiate, era la fel ca atunci când a ieșit înaintea ochilor mulțimii din pânțele închis al Fecioarei, la nașterea Sa. Este uimitor cum El, Cel care acum urma să trăiască pentru totdeauna, Și-a făcut intrarea prin ușile încuiate după învierea Sa și El, Cel care, la venirea Sa pentru a muri, Și-a făcut apariția din pânțele nedeschis al unei Fecioare. Dar pentru că credința acelor care L-au privit șovăia, privind trupul pe care L-au putut vedea, El le-a arătat odată mâinile și coasta, oferindu-le lor trupul pe care l-a adus prin ușile

încuiate, ca să-L atingă. Prin această faptă, El a descoperit două lucruri minunate și, după rațiunea umană, destul de contradictorii.

El le-a arătat că după învierea Sa, trupul Său era nestricăcios și putea fi atins în continuare. Prin arătarea către noi că este nestricăcios, El ne înflăcărează către cununa noastră și prin înfățișarea ei ca putând fi atinsă, El ne-a orânduit spre credință. El s-a arătat pe Sine ca ambele, nestricăcios și capabil de a fi atins, pentru a ne arăta nouă că trupul Său, după învierea Sa,

era de aceeași natură ca a noastră, dar de un chip diferit de slavă.

(Sfântul Grigorie cel Mare, *Omilii la Evanghelia după Ioan*, Omilia a XL-a, 26)

Învierea Domnului sărbătorită în Arhiepiscopia Aradului

Anul acesta, datorită vremurilor tulburi pe care le trăim cu toții, și arădenii, ca și ceilalți credincioși ortodocși din lumea întreagă, au sărbătorit Învierea Domnului de acasă, respectând în deplin recomandările autorităților.

Bucurie mare și mângâiere a fost pentru ei aducerea Sfintei Lumini de la Ierusalim și în Cetatea Aradului. Astfel, în seara zilei, pe platoul din fața Catedralei Arhiepiscopale, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, înconjurat de delegații preoților din întreg cuprinsul eparhiei arădene, a întâmpinat venirea Sfintei Lumini, adusă de la Mormântul Domnului, din Ierusalim, prin purtarea de grijă a Preafericitului Părinte Patriarh Daniel. Sfânta Lumină a ajuns la aeroportul din Timișoara, unde a fost întâmpinată de Mitropolitul Banatului, și de acolo în Cetatea Aradului, printr-o delegație condusă de Părintele Silviu-Nicolae Faur, consilier bisericesc, delegat al ÎPS Părinte Timotei.

Cu acest prilej, Înaltpreasfinția Sa a rostit o scurtă alocuțiune în care a transmis tuturor credincioșilor arădeni ca Sfintele Sărbători să le aducă bucurie în suflet, fiecăruia în parte, tuturor celor dragi, dar și apropiaților, precum și celor care sunt departe, plecați în străinătate.

În noapte, la Catedrala Arhiepiscopală, Arhiepiscopul Aradului a săvârșit slujba Învierii Domnului și Sfânta Liturghie, înconjurat de soborul preoților și

diaconilor catedrali. După citirea Cuvântului Sfântului Ioan Gură de Aur, Chiriarhul arădean a transmis prin intermediul internetului un părintesc cuvânt de învățătură tuturor credincioșilor arădeni care au urmărit Slujba Sfintei Învieri de la casele lor, cuvânt în care a arătat învățătura de credință ortodoxă despre înviere și veșnicie, cu îndemnul de a păstra lăsamântul sfânt prin trăirea conform acesteia.

În toate lăcașele de cult din eparhie s-au aflat la Slujba Învierii doar preoții, care mai înainte de aceasta, alături de voluntari, au mers din casă în casă pentru a da lumina sfântă și paștile tuturor credincioșilor.

Slujba a fost transmisă online de majoritatea parohiilor, iar credincioșii au urmărit în număr mare transmisiunile în direct.

În ziua de praznic, Chiriarhul arădean a participat la Slujba Vecerniei, sau a doua Înviere, rostind un cuvânt introductiv la Pastorală cu titlul „Iisus Hristos Viața noastră”, transmisă credincioșilor arădeni cu ocazia Sfintelor Paști a anului 2020, insistând asupra comuniunii care trebuie păstrată între credincioși și a solidarității în societate pentru a depăși starea de molimă. După aceasta, Părintele Simion Mladin a dat citire Pastoralii Înaltpreasfințitului Părinte Timotei.

(arhiepiscopiaaradului.ro)

Săptămâna Luminată

Săptămâna care urmează imediat după Praznicul Sfințelor Paști este cunoscută în rânduiala noastră bisericească ca fiind Săptămâna Luminată. Ea se numește așa pentru că în vechime la Praznicul Învierii, catehumenii, care îmbrățișaseră noua învățătură creștină și care se pregătiseră în mod deosebit în vremea Postului Mare, primeau Taina Sfântului Botez. În săptămâna care urma acestei duminici ei păstrau hainele luminate pe care le primiseră după Botez, dezbrăcându-le abia în duminica Tomii, adică în prima duminică după Sfintele Paști. În această săptămână ei veneau în fiecare zi la Biserică, participând la Sfânta Liturghie și împărtășindu-se cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos. Pentru că primiseră Botezul, ei se numeau luminați, iar săptămâna aceasta era socotită pentru ei Săptămâna cea luminată. Prin extindere, săptămâna de după Sfintele Paști a început să fie socotită de întreaga lume creștină ca fiind Săptămâna Luminată, pentru că toți creștinii, nu numai cei nou botezați, sunt în această perioadă învăluiți de bucuria și lumina sfântă a Învierii Domnului, care luminează sufletele lor.

Săptămâna Luminată, în rânduiala ei liturgică este marcată de slujba Utreniei Învierii și a Sfintei Liturghii pascale, care se săvârșește aproape neschimbat în toate zilele săptămânii. Așadar, în fiecare zi se săvârșește, cu mici modificări, rânduiala Slujbei Învierii din noaptea Sfințelor Paști la Utrenie, iar Sfânta Liturghie are același caracter pascal. Excepție de la această rânduială face doar Vinerea acestei Săptămânii, care în rânduiala ei, este închinată Izvorului Tămăduirii, adică unui izvor minunat de la Constantinopol, prin apa căruia Maica Domnului a lucrat multe vindecări.

De asemenea, tot ca o particularitate liturgică a acestei săptămâni, slujba sfințirii celei mici a apei, adică a Aghiazmei mici, se săvârșește împreună cu Canonul Sfințelor Paști. Această rânduială, vine să ne

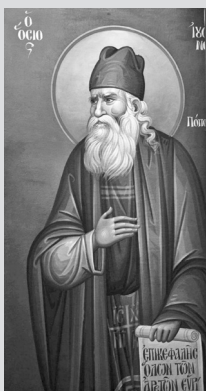
conștientizeze asupra faptului că apa sfințită, plină de harul Duhului Sfânt, trebuie neapărat pusă în legătură cu izvorul harului, care este Hristos Cel Înviat. Iar acum, harul izvorăște din mormântul Său cel plin de lumină.

La fel, slujba înmormântării, indiferent pentru cine ar fi săvârșită (preot, călugăr sau credincios), în această săptămână este înlocuită de Slujba Învierii. Cântăm la mort „Hristos a înviat”. Iar preotul îmbracă veșminte albe. Aceasta, pentru că de la Învierea lui Hristos, moartea pentru creștin înseamnă început al noii vieți cu El, în Împărăția Sa. De aceea, noi la slujba înmormântării, prăznuim încărcăți de bucuria nădejzii, trecerea de la viața aceasta trecătoare la viața veșnică. Prăznuim moartea ca eveniment al vieții în forma sa autentică: viața cu Hristos în Împărăție. Iată în ce mod, Învierea transfigurează întregul nostru mod de existență.

O altă particularitate liturgică a acestei săptămâni o reprezintă zilele de miercuri și vineri, care sunt însemnate în calendar cu harți. Această însemnare are în vedere faptul că în aceste zile se dezleagă la toate mâncărurile de dulce, pentru bucuria Sfintei Învieri, această bucurie manifestându-se și în ceea ce privește hrana materială.

În concluzie, „Paștile sunt un dar, dar și o propunere”, pentru viața noastră (C. Andronikof, La cycle pascal, p. 188). Pentru creștini, Pastile au semnificația propriei învieri, după cum afirmă textul liturgic de la slujba Sfintei Învieri: „Ieri m-am îngropat împreună cu Tine Hristoase, astăzi mă scol împreună cu Tine, înviind Tu; răstignitu-m-am ieri împreună cu Tine, Însuți împreună mă proslăvește, Mântuitorule, întru Împărăția Ta” (Penticostar, p. 5).

Pr. Lucian FARCAȘIU

„Toată istoria creștinismului nu este altceva decât istoria unei singure și unice minuni, a minunii învierii lui Hristos, care se continuă neîntrerupt în inimile creștinilor, zi de zi, an de an, veac de veac, până la cea de-a Doua Venire.”

(Sfântul Iustin Popovici)

„Se tem de moarte doar cei care nu cred în Înviere. Îți merge bine? Binecuvintează pe Dumnezeu, și binele rămâne. Îți merge rău? Binecuvintează pe Dumnezeu, și răul se duce. Fără rugăciune viața noastră spirituală flămânzește, însetează și moare”.

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

Învierea Domnului sărbătorită la Catedrala Veche din Arad

„Deschideți, că v-am adus Lumină!”, a fost mesajul care a bucurat în această seară fiecare parte de Românie care a așteptat, din tihna casei, neprețuitul Dar venit de la Ierusalim: Sfânta Lumină!

Situație deosebită, măsuri fără precedent. În deplină ascultare față de acordul încheiat între Patriarhia Română și Ministerul Afacerilor Interne, Slujba Învierii (ca toate Sfintele Liturghii și Denii care au urmat după Duminica Sfintei Cruci) a fost oficiată fără participarea credincioșilor, dar împreună cu ei în duh de rugăciune și în Lumina care a luminat în această seară ferestrele și sufletele românilor.

La Catedrala Veche din Cetatea Aradului, Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, împreună cu un sobor de preoți și diaconi, a săvârșit Slujba Învierii urmată de Sfânta Liturghie. Nu singuri, ci împreună cu toți credincioșii care în această seară au deschis ușile caselor și ale inimilor pentru a primi Lumina și vestea mult așteptată: HRISTOS A ÎNVIAT!

Mai jos, redăm mesajul Preasfințitului Părinte Emilian Crișanul pentru credincioșii din cuprinsul Eparhiei Aradului și pentru toți românii aflați în încercare, dar în duh de bucurie și nădejde în Învierea Domnului.

În această noapte luminată de Învierea Domnului Iisus Hristos, suntem în biserică sau acasă, cu lumini în mâini și în suflet, împărtășindu-ne cu toții din lumina

Învierii lui Hristos. Hristos Domnul ne spune: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi” (Ioan 11,25). Astfel suntem chemați să mărturisim credința în Mântuitorul Iisus Hristos, moartea și învierea Lui pentru a ne bucura de viața și învierea noastră.

Astăzi ca și ieri, credința noastră în Învierea lui Hristos este curajul de a evada în lumină. Să iubim lumina și să nu trăim în întuneric.

Învierea lui Hristos este sărbătoarea lumii creștine. Această sărbătoare se mai numește Paște, cuvânt care tradus din ebraică înseamnă trecere. Astfel Hristos – Paștile cele Noi, ne ajută să trecem de la păcat la sfințenie, de la moarte la viața veșnică.

Un Om a îndrăznit să înfrunte moartea și chiar să învie; Acesta este Fiul lui Dumnezeu, Om adevărat și Dumnezeu adevărat.

Dumnezeu nu a murit, ci a coborât în iad și i-a înviat pe cei dreپți. De aceea, mărturisim că prin Învierea Domnului „toate s-au umplut de lumină; cerul și pământul și cele de sub pământ”.

Hristos Cel înviat din morți face să rodească viața din moarte, de aceea zice: „Eu am venit ca oamenii viață să aibă, din belșug să aibă”.

Așadar, dreptmăritori creștini, chiar dacă anul acesta sunteți acasă în timpul Slujbei Învierii, să nu

rămânem în întunericul lumii, al păcatului, al egoismului, al răutății, ci să devenim icoane ale învierii noastre împreună cu Hristos, în duhul dragostei, luminii, înțelegerii, sănătății și al comuniunii sfinte.

Acum să fim lumina lumii, după cum ne îndeamnă Hristos Domnul.

Acum cu lumânările în mâini să cântăm „Hristos a Înviat”, indiferent unde ne aflăm: acasă, în biserici, în comunitate, în țară sau în străinătate.

Chiar dacă țara și lumea este cuprinsă de boală (epidemia de Covid – 19), să fim lumina lumii, cultivând darurile cu care Dumnezeu ne-a împodobit viața; să fim plini de har și luminoși pentru familie, pentru Biserică, școală, comunitate și pentru țara în care locuim și muncim.

Și în aceste condiții de existență, să avem capacitatea de a primi iubirea și lumina Învierii Domnului Hristos: „Ziua Învierii, să ne luminăm popoare! Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos – Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce cântăm cântare de biruință”.

Dragi arădeni și români: Bucurați-vă în lumina Învierii Domnului și aduceți această bucurie și lumină în casele și familiile dumneavoastră, dar și acolo unde este singurătate și bătrânețe, boală și suferință, întristare și așteptare.

Să ne rugăm cu toții, ca Hristos Cel Înviat, Doctorul sufletelor și trupurilor noastre, să aducă sănătate celor bolnavi, har și putere cadrelor medicale, și la cei care îi îngrijesc pe cei bolnavi și îi protejează, dar și celor sănătoși.

Mama noastră, Sfânta Biserică, prin clerul și credincioșii ei, se implică profund în slujirea bolnavilor, a personalului medical, a persoanelor din diferite instituții, care participă la implementarea măsurilor de protecție a românilor.

De aceea, lumina, viața și speranța aduse de Învierea Domnului, să ne cuprindă ca într-o familie plină de dragoste, credință și har dumnezeiesc, zicând fiecare și toți împreună cu Hristos: „Eu sunt învierea și viața; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri în veac” (Ioan 11, 25-26).

Hristos a Înviat!

Să cântăm, să ne bucurăm și să ne luminăm, căci „Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”

Dumnezeu să ne ajute tuturor!

Cu dragoste, prietenie, slujire și binecuvântare, vă port în suflet, rugăciune și iubire jertfelnică.

(arhiepiscopiaaradului.ro)

Viața în Hristos asigură sănătatea

Între nevoițe – metanii, privegheri și celelalte rele pătimiri – se află și postul. „Pântecele gras nu naște minte subțire.” Eu știu asta de la Părinți. Toate cărțile patristice vorbesc despre post. Părinții stăruie să nu ne hrănim cu mâncăruri greu digerabile sau grase, căci ele fac rău și trupului, dar și sufletului. Ei spun că oița mănâncă numai ierburile pământului, și este atât de liniștită. Ați văzut cum zic, „ca o oaie”. În vreme ce câinele, pisica și toate celelalte carnivore sunt animale sălbatice. Carnea face rău omului. Fac bine ierburile, fructele și altele de acest fel. Pentru aceasta Părinții vorbesc despre post și osândesc multa mâncare și plăcerea pe care o simte cineva din mâncărurile cele bogate. Să fie mai simple mâncărurile noastre. Să nu ne îngrijim așa de mult de ele.

Nu mâncarea, nu traiul bun asigură sănătatea, ci viața sfântă, viața lui Hristos. Cunosc nevoitori care

posteau mult și nu au avut nicio boală. Nimeni nu s-a îmbolnăvit din pricina postului. Mai mult se îmbolnăvesc cei ce se hrănesc cu cărnuri și ouă și lapte, decât cei cu un regim frugal. S-a observat asta. Chiar și știința medicală spune asta acum. Postitorii postesc și nu pățesc nimic; nu numai că nu pățesc, dar se și vindecă de boli. Însă, ca să le faceți pe acestea, trebuie să aveți credință. Altfel vă ia amețeala. Postul ține și de credință. Când aveți dragoste de cele dumnezeiești, puteți posti cu mulțumire și toate sunt ușoare; altfel par ca un munte. Cei ce și-au dăruit inima lui Hristos și spun rugăciunea cu iubire fierbinte au devenit stăpâni și au biruit lăcomia pântecele și neînfrânarea.

(*No vorbește părintele Porfirie – Viața și cuvintele*, Editura Bunavestire, 2009, p. 260-261)

Dragostea creștinilor și Parusia (I)

Sfântul Apostol Pavel din Corint le scrie tesalonicenilor, aproximativ în anul 51, încreștinați de curând de Sfântul Apostol Pavel, în a doua sa, călătorie misionară. Este o epistolă eshatologică pentru că vorbește despre sfârșitul acestei lumi.

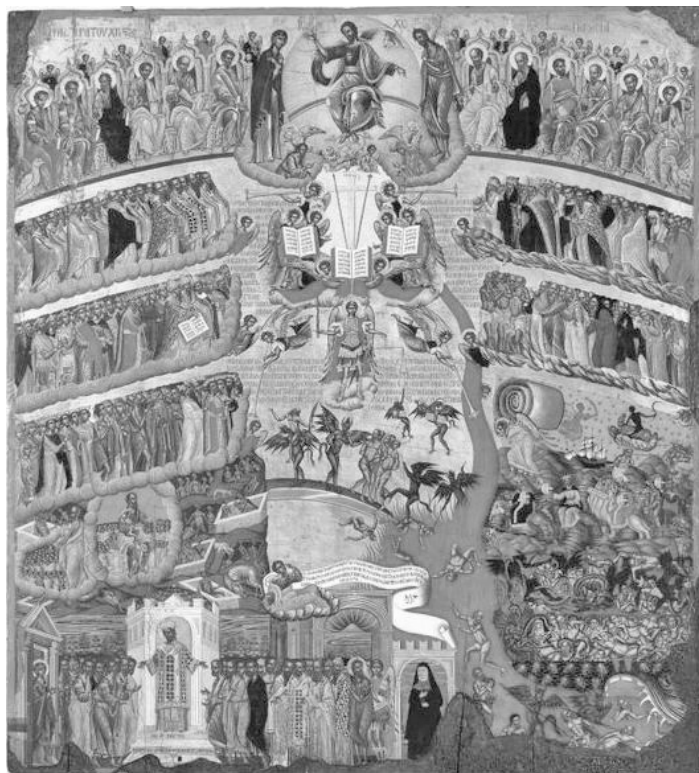
Apostolul la început laudă credința tesalonicenilor și mulțumește lui Dumnezeu pentru dragostea în Hristos vădită a credincioșilor, cu prilejul predicii sale, care a dat roade, căci tesalonicenii nu se mai închinau la idoli și tocmai din dragoste le trimite pe ucenicul său, Timotei ca să-i întărească în credință pentru a nu cădea în ispită din cauza persecuțiilor.

Apostolul îi îndeamnă pe tesaloniceni să sporească în sfințenie, în dragoste, în pace cu toții, să se ferească de desfrânare. Sfântul Apostol Pavel menționează că așa cum Hristos a înviat și noi vom învia și vor învia toți cei adormiți întru credință. Prin urmare creștinii nu trebuie să fie triști pentru că unii au murit, triști ca păgânii care nu credeau în învierea morților.

Venirea a doua a lui Iisus Hristos, adică Parusia va fi negreșit și atunci la glasul trâmbiței Arhanghelului Mihail, morții vor învia întâi apoi cei vii vor fi transfigurați și vor avea corpuri spiritualizate, curățite de slava lui Dumnezeu și îl vor întâmpina pe Domnul în văzduh. Acest moment va veni pe neașteptate, va veni ca un fur noaptea, și de aceea creștinii trebuie să fie înarmați cu virtuți creștine: credința, nădejdea și dragostea. Apostolul Pavel recomandă răbdarea în suferințe, învingerea ispitelor, o viață creștină înaltă caracterizată prin rugăciune, ascultare față de cei care conduc Biserica.

Creștinii sunt fiii luminii, pentru ei venirea Domnului nu va veni ca un fur, așa cum va fi pentru necredincioși, de aceea creștinii trebuie să privegheze și să rămână tot timpul treji și pregătiți, creștinii având platoșa credinței și a dragostei precum și coiful mântuirii ca speranță.

Adevărații creștini vor fi mântuiți prin Domnul Iisus Hristos care a murit pe cruce pentru noi. De aceea adevărații creștini caută o viață fără prihană. Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă întotdeauna să-l urmăm pe Hristos, să nu răsplătim răul cu rău, să ne bucurăm pururea, căci numele noastre sunt scrise în ceruri, adică

să nu fim triști, să ne rugăm neîncetat și să mulțumim lui Dumnezeu pentru toate.

Iubirea apostolului Pavel față de tesaloniceni este desăvârșită. El îi îmbrățișează pe tesaloniceni așa cum Dumnezeu îi îmbrățișează pe toți creștinii, cu o dragoste sfântă.

Sfântul Apostol Pavel scrie a doua epistolă, tot eshatologică pentru a o completa pe prima.

Nu se cunoaște din nicio epistolă momentul când va veni a doua oară Iisus Hristos, doar că în epistola a doua aflăm că Parusia va fi precedată de niște semne. Se precizează că la Parusie va exista o fiară la fel ca în Apocalipsă 13-17, care va tiraniza omenirea, în II Tesaloniceni cel care va teroriza lumea este un om al nelegiurii. Referitor la acest pasaj Apocalipsa și II Tesaloniceni par a avea un izvor comun.

Sfântul Apostol Pavel menționează în primul capitol despre răsplata pe care o vor primi creștinii de la Dumnezeu, pentru credința lor.

(va urma)

Prof. Amalia STANA

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: **ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului**

Redactori coordonatori: **Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA**

Secretari de redacție: **Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,**

SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN

Administrație: **Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU**

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad

Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com

Tipărit la Poudique srl Arad.

ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu

Costul unui abonament este de 50 lei anual.